

Arrest

nr. 117 075 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 6 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Op 8 september 2008 is verzoeker overgebracht naar Griekenland.

Op 15 juni 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Opnieuw worden de Griekse autoriteiten verzocht om de terugname van verzoeker, die op 27 oktober 2009 met een Tacit Agreement instemmen met de vraag tot terugname. Verzoeker is vervolgens ondergedoken. Op 11 februari 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 39 910 van 8 maart 2010 de vordering verwerpt.

De overdracht naar Griekenland is geannuleerd ten gevolge van de vraag van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om de overdracht op te schorten. Verzoekers dossier wordt overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 februari 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 83 286 van 16 juni 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten":

naam: F., W.

voornaam: /

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: Herat

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen", tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

- 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 30 wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen aan politie-ambtenaar.
PV nr (...) van de politie van Brussel DCT1
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem
betekend werd op 28.06.2012
Terugleiding naar de grens*

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terug leiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor slagen en verwondingen, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

(...)"

Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens een inreisverbod (bijlage *sexies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten (1):

naam: F. W.

voornaam: /

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: Herat

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

• 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Aan betrokkene werd op 28/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, een administratieve beslissing waaraan geen gevolg gegeve, werd. Derhalve wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

Op 27 september 2013 dient verzoeker tegen beide voormelde beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 111 109 van 30 september 2013 de vordering heeft verworpen.

Op 11 oktober 2013 beval de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de invrijheidstelling van verzoeker.

Op 8 november 2013 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag. Op 22 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een

vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 114 844 van 29 november 2013 de vordering verwerpt.

Op 13 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 114 845 van 29 november 2013 de vordering verwerpt.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, werpt verweerder een exceptie van gebrek aan belang op omdat hij *in casu* over een gebonden bevoegdheid beschikt en het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van onder andere artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Verzoeker betwist weliswaar het motief dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden, evenwel doet deze kritiek geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten en dat dit motief volstaat om de beslissing te schragen.

Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoeker voert specifiek ten aanzien van het bevel in zijn eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker betoogt dat sinds het laatste bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2012 de situatie in Afghanistan in ruime mate is verslechterd. Bij lezing van de laatste publicatie van het UNHCR en UNAMA blijkt dat een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict kan worden vastgesteld in bijna alle provincies van Afghanistan. Verzoeker verwijst naar een rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013 en naar het UNAMA rapport van 30 juli 2013. Verzoeker verwijst bovendien naar andere bronnen waaruit de verslechtering van de toestand voor burgers blijkt.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zou worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit het administratief dossier blijkt dat de derde en vierde asielaanvraag van verzoeker en de door hem aangehaalde elementen eigen aan zijn situatie werden onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de beslissing van 15 februari 2012 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 83 286 van 19 juni 2012. Voorts blijkt dat de vierde asielaanvraag van verzoeker op 22 november 2013 door de commissaris-generaal niet in overweging werd genomen daar de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielaanvraag heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. De commissaris-generaal oordeelde dat de stukken en verklaringen voorgelegd n.a.v. de vierde asielaanvraag niet van dien aard zijn dat zij als bewijs voor het actuele karakter van verzoekers verklaarde vrees op vervolging kunnen worden aangevoerd noch hiervan kunnen overtuigen. In de beslissing van 22 november 2013 (die overigens ruim na datum van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2012 dateert) van de commissaris-generaal wordt op basis van de COI Focus rapporten van Cedoca vastgesteld dat de provincie Herat één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies is. Deze provincie geldt als één van de veiligste van Afghanistan en kent een belangrijke economische en socio-culturele ontwikkeling. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat ook al lijkt het geweld toegenomen te zijn in deze provincie en ook al kunnen bepaalde districten als onveilig worden beschouwd, er toch duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Herat relatief rustig en stabiel is en dat het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitvoerig bronnen citeert die van algemene aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan en Kaboel. Verzoeker geeft slechts beperkte aanwijzingen die verband houden met de situatie in de stad Herat, waaruit hij afkomstig is. Daarenboven ontbreken er persoonlijke elementen in zijn betoog, hoewel *in casu* verwacht kan worden dat hij meer concrete, op zijn eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Door het aanvoeren van uit hun context gehaalde citaten uit allerhande verslagen, door het voorleggen van stukken die op algemene wijze de situatie in bepaalde gebieden in Afghanistan beschrijven of die toelichting verstrekken inzake de risico's die bestaan voor personen met een profiel dat niet overeenstemt met dat van verzoeker maakt hij niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Bijgevolg is het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

Wat het middel gericht tot de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod betreft:

3.1 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het EVRM, van de hoorplicht, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel en van het legaliteits- en legitimeitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dezelfde argumenten met betrekking tot de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan zijn eveneens van toepassing op het inreisverbod.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...). "

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. Dit werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 24, RvV 19 augustus 2013, in de zaak RvV 134 114).

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, de toepasselijke wetsbepaling stelt duidelijk dat het om een maximum van drie jaar gaat, automatisch is er dus ook een minimum waarbij de verwerende partij dus onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd gemotiveerd als volgt:

"Aan betrokkene werd op 28/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, een administratieve beslissing waaraan geen gevolg gegeven, werd.

Derhalve wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd. " (stuk 2)

Door de verwerende partij werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zo de preciaire veiligheidstoestand in Afghanistan (zie eerste middel) niet in aanmerking genomen.

De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder art. 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting is dus geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste onlangs in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (RvV nr. 104767, dd. 31 mei 2013).

De motivatie die voor het inreisverbod werd opgegeven is niet in overeenstemming met hetgeen terug te vinden is in het administratief dossier alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26 september 2013 (kennisgeving 26 september 2013) (stuk 1). De verzoekende partij wijst bovendien op het feit dat het inreisverbod (stuk 2) werd afgegeven op basis van dit bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26 september 2013 (kennisgeving 26 september 2013) (artikel 110terdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en het model van de bijlage 13 sexies).

"De beslissing tot verwijdering van 26/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. " (stuk 2).

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd dd. 26 september 2013 (kennisgeving 26 september 2013) kennelijk in strijd is met artikel 2 en 3 E.V.R.M., en de zorgvuldigheidsplicht alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dient gerespecteerd worden bij het nemen van dergelijke beslissingen omtrent een uitwijzing naar Afghanistan, is het inreisverbod dd. 26 september 2013 (kennisgeving 26 september 2013) die gebaseerd is op dit bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg niet wettelijk gelet op voormelde wetsbepalingen. Artikel 741/1 van de Vreemdelingenwet werd niet correct toegepast.

Diezelfde overweging werd gemaakt in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30 september 2013 n° 111 132 (stuk 25):

"De Raad stelt vast dat zowel uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van verzoekers familiale situatie en gezinsleven. Uit de bestreden beslissingen, kan echter niet worden afgeleid dat men deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Doordat de beslissingnemende overheid zich in stilzwijgen omhult wat de eerste bestreden beslissing betreft en in de tweede bestreden beslissing onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast. "

(stuk 25).

Tot slot kan nog gesteld worden dat het hier wel degelijk nog een bestuurshandeling betreft en dat moet onderzocht worden in welke mate de hoorplicht van toepassing kan zijn in het geval van de verzoekende partij.

Immers, de bestreden beslissing heeft danig grote impact en in wezen is sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zodat gelet op de proportionaliteit er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verzoekende partij zou kunnen uiteenzetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht die de bestreden beslissing in zijn geheel zouden kunnen rechtvaardigen.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. II van de richtlijn 2008/115/CE. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M.M. tegen Ierland van 22 november 2012 als volgt verduidelijkt:

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-1036'9, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet Uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar

aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People 's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. "

(HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88)

Het feit dat aan verzoekende partij verboden wordt om gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104767, dd. 31 mei 2013)."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder op het tweede middel het volgende:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de tweede bestreden beslissing niet motiveert waarom een inreisverbod werd opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. De verzoekende partij houdt voor dat er geen enkele rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie. Tot slot meent de verzoekende partij dat zij diende te worden gehoord nopens de persoonlijke omstandigheden, dewelke in rekening dienden te worden gebracht.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepaling die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verzoekende partij houdt voor dat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke omstandigheden. In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat de motieven in de bestreden beslissingen geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van de verzoekende partij, nu uitdrukkelijk verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.06.2012.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat aan de verzoekende partij een inreisverbod diende te worden gegeven, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekende partij ontkent in haar inleidend verzoekschrift nergens dat zij heeft nagelaten om binnen de daartoe gestelde termijn een eerdere beslissing tot verwijdering uit te voeren, zodat de concrete motieven van het inreisverbod niet worden betwist. Verweerder laat dan ook gelden dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan".

"Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, §1, tweede lid en 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn." (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar standpunt dat geen rekening wordt gehouden met haar "specifieke humanitaire toestand" nu, gelet op artikel 74/11, de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt al dan niet een inreisverbod op te leggen en zij duidelijk motiveert waarom in casu een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd" (R.v.V. nr. 106766 van 16 juli 2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de enige reden waarom aan de verzoekende partij op heden een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, is omdat zij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Aldus heeft de verzoekende partij het bestreden inreisverbod geheel aan haar eigen handelswijze te wijten.

"Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012.

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd." (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31.05.2013, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent. Terwijl de verzoekende partij ook niet aantoonbaar dat de feitelijke omstandigheden die het voorwerp uitmaken van deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in casu.

"Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))" (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel verwijst naar het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met de artikelen 2 en 3 EVRM, verwijst verweerder naar de omstandige uiteenzetting dienaangaande in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies), diende te worden afgegeven.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissingen werden betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partijen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

*Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, 1. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechts bibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.*

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3 Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan".

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In de tweede bestreden beslissing wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Hierna wordt als reden vermeld dat "Aan betrokkene werd op 28/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, een administratieve beslissing waaraan geen gevolg gegeven werd."

Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen aanleiding geeft tot de vernietiging van de beslissing houdende een inreisverbod.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot inreisverbod van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 september 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing tegen de beslissing tot inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN